

ging bij je post vatten: 'dit is menselijk'. Want pijn wordt, evenals arbeid, lichter wanneer zij met anderen gedeeld wordt.

Hoofdstuk 27

Einde van het gesprek, korte vermaning om het te blijven overdenken

Ik heb al mijn troepen in het veld gezet, al mijn gedachten ontvouwd, Lipsius: dit is wat ik ten behoeve van de standvastigheid meende te moeten zeggen tegen het leed. Ik hoop dat mijn woorden voor jou niet alleen aangenaam maar ook nuttig waren, dat ze je niet zozeer genoegten als wel steun schonken. Zij zullen je evenwel steunen, wanneer ze niet louter tot je oren maar ook tot je geest doordringen, en jij ze niet zult laten liggen en laten verdrogen als zaadjes die op de grond gemorst zijn. Je moet ze in gedachten roepen en ernstig overdenken, want zoals een vonk niet bij de eerste slag aan een vuursteen ontspringt, zo wordt de zedelijke kracht, die in ons schuilt en sluimert, niet bij de eerste treffende vermaning aangewakkerd. Ik bid en smeek eerbiedig het eeuwige en goddelijke vuur, dat die kracht waarlijk eens in jou moge branden, niet schijnbaar met woorden, maar werkelijk met daden.

Toen hij dit gezegd had, stond hij haastig op en zei: 'Lipsius, ik ga. De middagzon wijst mij dat het tijd is om te eten, kom mee.' 'Graag,' antwoordde ik, 'en ik kan nu met recht uitroepen wat bij mystericdiensten steeds gezongen wordt:

aan het kwaad ben ik ontsnapt, het heil heb ik gevonden.'¹⁴⁶

Gebed tot God om standvastigheid, uitgesproken tijdens mijn ernstige en langdurige ziekte in mijn tweëndertigste levensjaar (A.D. 1579)

Aan wie de zee en het land en de vurige sterren des hemels dienstbaar zijn, Gij die met vrees vervult de sterfelijke mensen, O goedertieren God, zonder wie in de stralende kusten niets zijn intrede doet of de kusten van 't licht zal verlaten, zie mij aan nu de koorts mij verzwakt en weg doet teren, waarschuwend dat ik nog amper op verder leven mag hopen! Sta toe dat niet met mijn lichaam de kracht van mijn geest mede afstompt

en dat Standvastigheid niet vol angst mijn hart zal verlaten. Ons stervelingen staat zeker een levenseinde te wachten en wij haasten ons allen op weg naar dezelfde haven.

Toch is voor allen de koers niet eender; o zalig geprezen, wie op zijn schip de beruchte rotsen en klippen van 't leven snel voorbij is gevaren zonder er schipbreuk te lijden.

Lw wil, Schikgodin, volg ik, want door geen zorg hier op aarde word ik weerhouden: geen bont, met purper geverfd, kon mij boeien,

noch heeft de glans van het rossige goud mij kunnen beroeren.

Alleen de lokkende Muze lonkte mij toe met haar kunsten, maar ook háár wil ik gaarne vermaden; onbeschrijflijke Godheid,

Euwigge geest van het wereldbestel en Opperste almacht, neem mij op en breng mij vol vreugde in een betere woonstee.